LIBRIS | We know books

Adrian Alui Gheorghe

Nu-i mai așteptăm pe barbari

Tracus Arte
2024

LIBRIS | We know books

Cuprins

I. ÎNGROPAREA CĂRȚII 5
Comunitatea virtuală 7
Îngroparea cărții 9
Această lume nu mai poate fi reformată 12
Nu-i mai așteptăm pe barbari 13
Trandafirul uscat 15
La înflorirea turmalinei 16
Viața laolaltă cu poezia 18
Bătrânul din parc 20
Profilaxie 23
Un fel de geamăt, un fel de țipăt 27
Poem scris cu degetul pe apă 30
Mușcătura de măr 34
Apa cu licorne 36
Într-o limbă uitată 37
Ovidius, la Pontul Euxin.
Epistolă apocrifă la Ars amandi 39

II. POEME AMERICANE 45
Vieți de unică folosință 47
Lentile pentru ochiul interior 49
Cum sunt americanii 51

LIBRIS | We know books

la muchiile de la Empire State Building, ... 51
Pământul făgăduinței 54
Alfabetul cu o singură literă 55
Mic dejun în Las Vegas 56
La mormântul unui înstrăinat 57
Diferența de fus orar 58
Efect de lectură 59
O întâlnire la Detroit 61
Poezie la Chicago 63
La pescuit de păstrăvi în America, cu Richard Brautigan
(din raportul anchetatorului) 65
Poem 67
Însemnări la Pacific 68
Sala de jocuri în Las Vegas 70
Căutând mormântul lui Mircea Eliade, la Chicago 71
Impresii de pe podul Brooklyn 72
Ce avea de ascuns poetul Liviu Georgescu 73
Tabla de șah cu 65 de pătrățele 74
Copilul cel bun ajuns în epoca progresismului 75
Cu Mihai Eminescu, în afaceri 76
Tigrul din Times Square 79
Happy-end 81
Grădină de trandafiri, la Rochester 83
Cercul poeților dispăruți, *reloaded* 84
Citind poezie, într-o librărie din San Francisco 86

LIBRIS | We know books

De ce lumea americană este și nu este diferită 88
Munții 90
Ultima picătură de ketchup 92
Câmp obligatoriu 95
Mall habitat 98
Adevăruri fără rest 101
Jaf la San Francisco 104
Epigramă 106
O clopotniță la Middletown 108
Zice doamna Ortansa: 110
Epigramă 111
Epigramă 113

III. LINIȘTE, SE RESCRIE ISTORIA 115
Liniște, se rescrie istoria 117
Demonii dragostei de țară 120
Groapa comună 123
Orașul meu 126
Fereastra 127
Provincia, mod de supraviețuire *(întrebuințare)* 130
Un poem patriotic 133

IV. MUNTELE 137
Muntele 139

ÎN LOC DE POSTFAȚĂ 147
Povestea ultimului cititor de poezie 147

LIBRIS | We know books

I. Îngroparea cărții

LIBRIS | We know books

Comunitatea virtuală

Suntem parte din comunitatea virtuală universală
viața noastră este virtualitatea supremă
ne alimentăm de la energiile increate
am păşit pe Planeta Internet ca primul om pe Lună
cu paşi nesiguri
am căpătat între timp încredere
zeul cel bun ne-a încurajat dând like fiecărui gest mai hotărât
zeul cel rău a făcut comentarii răutăcioase oricărei iniţiative
nu mai scriem poezii nici poveşti nici drame şi asta fiindcă
ne-am decorporalizat cu bună-ştiinţă
ca să ne scufundăm la nesfârşit în aceeaşi apă
pe care materialitatea ne-o refuza;
virtualitatea, ne este clar acum, anulează
toate politicile incorecte
care au făcut prăpăd într-o lume care s-a agăţat
destul de penibil
cu simţurile de materie,
ca nişte tentacule însângerate continuu –
dar adevărul a ieşit la suprafaţă:
ah, câtă ură
a fost promovată prin literatură!

Între timp toate zborurile au fost anulate
nici cocorii, nici rândunelele, nici graurii
nici papagalii din cuşcă nu mai rătăcesc
spre orizonturi topite definitiv în virtualitate

LIBRIS | We know books
mai dau un ochi peste ținuturile
care sunt rodul exclusiv al imaginației
pe Internetul-Tuturor-Lucrurilor
au început lucrările de primăvară

văd lumea din piața concordiei
sunt mii de oameni
care știu că vor muri cândva
și în ciuda acestui lucru
sunt îngrijorător de liniștiți

sub ei un incendiu continuu
își trăiește apogeul,
un vulcan intră în durerile facerii
nu îl putem opri
fericirea lui a șters toate barierele dintre lumi –
și după cum zboară pterodactilii cu gâtul întors
e clar că pământul nostru va face implozie
la următoarea înflorire.

LIBRIS | We know books

Îngroparea cărții

S-au adunat să îngroape cărțile.

Să uităm încet și sigur.
Să facem un plan de uitat în comun.
Să-i îngropăm pe cei care au scris cărțile.
Să-i îngropăm pe cei care le-au citit.

Floarea de mușețel nu învață alfabetul.
Floarea de corcoduș nu știe *Odiseea*.
Puiul de cerb nu stă în laborator să învețe teoria
relativității.
Puiul de vrabie știe că metafora nu e de mâncare.

Să îngropăm cărțile.

Dacă pierdem un război, nu e nimic
semnăm pacea și o luăm de la capăt,
și cei care câștigă și cei care pierd
au sentimentul împlinirii nemijlocite.

S-au adunat să îngroape cărțile.
Dansează în jurul gropii largi
par niște comis-voiajori
care își recunosc eșecul:
să fim iertați că am vândut
îngerilor aripi de hârtie

LIBRIS | We know books
auziți cum cresc scheletele în copii?
ceasurile biologice ticăie alandala
vi le putem schimba convenabil
suntem cei care vom invada universul
părăsind pământul acesta care a devenit
un uriaș mormânt deasupra punem cărțile acum
lespezi grele grele care vor fixa vremelnicia
în eternitate;

noi suntem lumea nouă
care se trage din vechea lume sapiens
noi suntem noul popor
ce se naște din narcoza nopții universale

diferența dintre planeta noastră și
celelalte planete din sistemul solar
este că aici pe pământ avem cuțite, clești, cuie
cruci, mănuși, bani, umbrele, mașini, unelte de pescuit,
concasoare, telefoane, soluții de curățat parchetul etc.
pe când pe celelalte planete așa ceva nu există,
va trebui să le exportăm acolo
mutându-ne definitiv;

dar dacă numai îndemnul
„nu călcați iarba"
ar rămâne scris pe pământ după un cataclism
ar putea fi refăcută civilizația omenească
deși nu se știe
dacă universul ar mai îngădui

LIBRIS | We know books
dacă Dumnezeu și-ar mai face în cârd
cu asemenea paraziți.

Să îngropăm, să îngropăm cărțile.
Să uităm încet și sigur.
Să facem un plan de uitat în comun.
Să-i îngropăm pe cei care au scris cărțile.
Să-i îngropăm pe cei care le-au citit.

LIBRIS | We know books

Această lume nu mai poate fi reformată

Această lume nu mai poate fi reformată.
Din păcate eu care m-am născut să o schimb
am picat într-o melancolie
soră cu moartea încât nu mai am pic de voință
m-am agățat de trecut ca de un viitor bolnav grav
și tot ceea ce scriu mă ia în răspăr
cândva pocneau între dinții mei secundele
acum oscioarele mele pocnesc între dinții clipelor
timpul îmi spune ah și carnea ta e bună de mâncat!
dacă ni se termină hrana pentru drum te înfulecăm
fără nicio precauție lucru care se întâmplă de la o vreme
poeziile și povestirile mele îmi întorc, vai, spatele
cititorul ocazional le va fi gâtuit cu emoție
prinzându-le când au intrat hoțește în intimitatea sa
deși eu atâta am convenit cu cititorul:
că dacă va fi și va fi cândva
să trebuiască să ne luăm în serios
beteșugurile intime care se transmit de la om la text
și invers
să murim fiecare de moartea celuilalt.

LIBRIS | We know books

Nu-i mai aşteptăm pe barbari

Trăim într-o lume în curs de relativizare.
Ne virtualizăm cu fiecare zi, cu fiecare noapte.
Virtualizării îi urmează ficţionalizarea.
Ne naştem gata poveşti.
În buna regulă a lumii noastre,
toate poveştile sunt cu final nefericit.

Ficţiunile nu citesc ficţiuni,
ci se străduiesc să devină realitate.
Cronos nu-şi mai înghite fiii, ci îi deversează (şi) pe cei
pe care i-a înghiţit în câteva mii de ani. Acum, în jur
e o lume tare comică, barbarii care au îngenuncheat Roma
s-au întâlnit cu barbarii care au îngenuncheat alţi barbari;
barbarii de ieri s-au întâlnit cu barbarii de azi
şi s-au recunoscut.

Şi cei care îi aşteptau pe barbari s-au amestecat cu ei,
îşi povestesc unii altora cât de grea a fost aşteptarea,
un adevăr a luminat tot timpul ca un cadavru atârnat
la răscruce de drumuri
ca să amintească tuturor cât de departe duce fiecare cale,
duhoarea frumuseţii s-a întins lascivă pe paginile
celor ce au consemnat
diferite lucruri care, în general, evită raţiunea;
sentimentele se încăpăţânează
să smulgă sângele din rădăcini

LIBRIS | We know books
omul de carne declanșează un război
se chinuie să-l piardă
numai ca să se poată preda omului de cuvânt
pitulicea duce diligențele de pace
și le leapădă în pustie;
neatent la toate apocalipsele anunțate
o întrebare zgândăre rătăcitul din mine:
dacă ar ști părul tău că arată tot timpul nordul
este adevărat că toate insulele din mare
s-ar arunca în văzduh?